Lietas materiāli Nr. P131008716
Lietvedības Nr.104AA-626-16/31

SPRIEDUMS

Rīgā 2016.gada 19.augustā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Jansone,
tiesneses L.Kuzmane un Ā.Ždanova,
rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. D/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149[5].panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, sakarā ar /pers. D/ aizstāves zvērinātas advokātes I.Lauces iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 29.aprīļa spriedumu,

Aprakstošā daļa

[1] 2016.gada 13.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes (turpmāk – VP RRP) Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 9.rotas jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC207678 par to, ka /pers. D/ 2016.gada 13.janvārī plkst. 01:20 Rīgā vadīja transportlīdzekli Audi, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pa Ozolciema ielu no Kazdangas ielas puses Valdeķu ielas virzienā, uz kura bija uzstādītas numura zīmes /TL numurs/, kas neatbilst dotajam transportlīdzeklim, kā arī transportlīdzekļa vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli. Protokols sastādīts pamatojoties uz Patruļpolicijas darbinieku ziņojuma pamata.

/pers. D/ darbības kvalificētas atbilstoši Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[5] panta piektajai daļai.

[2] Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 29.aprīļa spriedumu /pers. D/ atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK 149.[5]panta piektajā daļā un piemērots administratīvais arests uz 10 (desmit) diennaktīm, uzlikts naudas sods EUR 1200 (viens tūkstotis divi simti euro) apmērā, atņemtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 (četriem) gadiem un aizliegts iegūt kuģu vadīšanas tiesības uz 4 (četriem) gadiem.

Spriedums pamatots šādi:
[2.1] Izvērtējusi ziņas, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC207678, /pers. D/, viņa aizstāves un iestādes pārstāvja paskaidrojumiem, liecinieku /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ liecībām, kā arī pārējiem administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem to kopumā un saistībā, tiesa atzinusi, ka ir pamats /pers. D/ vainas konstatācijai, saukšanai pie administratīvās atbildības un sodīšanai pēc LAPK 149.[5]panta piektās daļas.

LAPK 149.[5]panta piektajā daļā noteikta atbildība par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus.

Tiesa noradījusi, ka no lietas materiāliem redzams, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā /pers. D/ vadīja transportlīdzekli un piedalījās ceļu satiksmē. To apliecina gan lietas materiāli, gan /pers. D/ sniegtie paskaidrojumi, gan lietā liecinošo personu tiesas sēdē sniegtās liecības.

LAPK 149.[5]panta piektās daļas dispozīcija ietver pamatnosacījumus, kuriem jābūt pierādītiem, lai personu varētu saukt pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, tādēļ jākonstatē, vai persona nepakļāvās atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli – bēga un prasību apturēt transportlīdzekli izteikusi persona, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus. Piemērojot teleoloģisko tulkošanas metodi, noskaidrojot tiesību normas jēgu un mērķi, tiesa uzskatījusi, ka likumdevējs ir noteicis likuma jēgu un mērķi, paredzot, ka LAPK 149.[5]panta piektās daļas dispozīcijā norādītā nepakļaušanās atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli nav saistāma tikai ar atkārtotām vai vairākkārtējām personas, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, ar skaļruņa palīdzību, bet šāda nepakļaušanās ir saistāma arī ar bēgšanu. To apstiprina minētā panta ceturtās un piektās daļas atšķirības, jo ceturtajā daļā ir paredzēta administratīvā atbildība par nepakļaušanos tādas personas prasībai

apturēt transportlīdzekli, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, bet piektā daļā paredzēta atbildība par darbību kopumu, kas norāda uz bēgšanu, paredzot ievērojami bargāku sodu par šādām darbībām. Likumdevējs šādu satiksmes dalībnieka rīcību ir vērtējis kā daudz bīstamāku, salīdzinot ar citiem līdzīga rakstura pārkāpumiem un attiecīgi noteicis sodu, jo briesmām tiek pakļauti arī transportlīdzeklī esošie pasažieri un citi satiksmes dalībnieki.

Likuma „Par policiju" 12.panta (policijas darbinieka vispārējās tiesības) pirmās daļas 20.punkts noteic, ka policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos dienesta pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības apturēt transportlīdzekli un izdarīt tā apskati, ja ir pamats domāt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības vai transportlīdzeklis tiek izmantots likumpārkāpuma izdarīšanā; aizliegt lietot transportlīdzekļus, kuru tehniskais stāvoklis apdraud transporta kustības drošību; atstādināt no transportlīdzekļu vadīšanas personas, kuras ir alkohola reibumā, narkotisko vai citu apreibinošu vielu iespaidā, kā arī personas, kurām nav dokumentu par konkrētā transportlīdzekļa lietošanas vai attiecīgās kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām; nogādāt transportlīdzekli policijas iestādē nepieciešamās pārbaudes veikšanai, ja ir izsludināta tā meklēšana vai ir pamats domāt, ka ir nelikumīgi nomainīti vai viltoti transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti, valsts reģistrācijas numura zīme vai transportlīdzekļa agregātu numuri, vai nav transportlīdzekļa reģistrācijas vai īpašuma tiesības apliecinoša dokumenta un citādi nav iespējams konstatēt transportlīdzekļa lietošanas likumību.

Tāpat tiesa norādījusi, ka no liecinieku /pers. G/ un /pers. H/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām izriet, ka 2016.gada 13.janvārī viņi pildījuši savus dienesta pienākumus, ar dienesta automašīnu patrulējot Zemgales iecirkņa teritoriju. Transportlīdzekļa Audi, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/, apturēšanas iemesls bija tas, ka minētie policijas darbinieki, ņemot vērā transportlīdzekļa atrašanās vietu un laiku, proti, to, ka ziemā nakts laikā automašīna Audi stāvēja uz neapgaismotā izdauzītā zemes ceļa, uz kura transportlīdzekļi parasti nestāv, ir nolēmuši pārbaudīt, vai tajā nenotiek kaut kādas pretlikumīgas darbības, vai arī nav nepieciešama palīdzība.

Kaut gan policijas darbinieki /pers. G/ un /pers. H/ tiesas sēdē nevarējuši nosaukt konkrētu likuma normu, pamatojoties uz kuru nolēmuši apturēt pie administratīvās atbildības saucamās personas transportlīdzekli, tiesa atzinusi, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona 8.rotas kārtībnieki /pers. G/ un /pers. H/, 2016.gada 13.janvārī ir bijuši pilnvaroti apturēt /pers. D/ vadīto transportlīdzekli, pamatojoties uz minēto likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 20.punktu, jo viņiem pastāvējis pamats domāt, ka transportlīdzeklis tiek izmantots likumpārkāpuma izdarīšanā.

Likuma „Par policiju" 3.pantā noteikts, ka policijas uzdevums ir novērst likumpārkāpumus.

Atbilstoši judikatūrā nostiprinātajai atziņai jebkurš policijas darbinieka rīkojums, ko viņš devis, pildot dienesta pienākumus, atzīstams par visiem saistošu un sākotnēji ir jāizpilda (Sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 14.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-454/2006). Minētā atziņa atbilst arī likuma „Par policiju" 22.panta noteikumiem, ka policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis un likumīgās prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām ir obligāti jāizpilda. Policijas darbinieka prasības ir obligātas un rīcība saistoša jebkurai personai, kamēr amatpersona, kas pilnvarota kontrolēt un uzraudzīt viņa darbību, nebūs tās apturējusi vai atcēlusi. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgajām prasībām ir sodāma.

Ja persona uzskata, ka policijas darbinieka prasības konkrētajā gadījumā nav likumīgas, tad, nepakļaujoties šīm prasībām, persona uzņemas risku par to, ka, ja vēlāk tiks konstatēts, ka policijas darbinieku prasības bija likumīgas, bet pašas personas izdarītais vērtējums kļūdains, šo personu sauks pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos šīm prasībām (Sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 20.marta spriedumu lietā Nr.SKA-68/2007).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmo daļu un Ceļu satiksmes noteikumu 25.9.punktu, ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku norādījumi [..].

Ceļu satiksmes noteikumu 25.7.1.punkts un 25.7.2.punkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums apturēt transportlīdzekli, ja policijas darbinieks, robežsargs vai muitas amatpersona dod norādījumu ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērstas rokas vai zižļa svārstveida kustību no policijas, Valsts robežsardzes vai Valsts ieņēmumu dienesta automobiļa vai motocikla, kam ir valsts standartā LVS63:2009 „Operatīvie transportlīdzekļi, krāsojums un aprīkojums" noteiktais operatīvā transportlīdzekļa krāsojums vai tā nav; ar horizontāli vērstu roku vai zizli, atrodoties uz (pie) brauktuves. Vienlaikus ar otru roku kompetentās iestādes amatpersona var dot norādījumus, kuram konkrēti transportlīdzekļa vadītājam un kur jāaptur transportlīdzeklis.

No lietas materiāliem redzams, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā policijas darbinieki, pildot viņiem uzliktos dienesta pienākumus, norādīja /pers. D/ apturēt transportlīdzekli un apstāties, sākotnēji izdarot to ar zižļa palīdzību, /pers. G/ izkāpjot no dienesta automašīnas, bet, kad pie administratīvās atbildības saucamās personas transportlīdzeklis turpināja kustību, apbraucot policijas darbinieku automašīnu, – sekojot transportlīdzeklim ar ieslēgtu mirgojošu zilu bākuguni un speciālu skaņas signālu un paziņojot arī pa skaļruni. Tomēr /pers. D/ transportlīdzekli neapturēja, uz policijas darbinieku vairākkārtīgām prasībām apturēt transportlīdzekli nereaģēja, bēga. Transportlīdzeklis apstājies tikai tad, kad /pers. D/ uzbrauca uz pretējās joslas apmales, vairs nespējot turpināt kustību.

Izvērtējot norādītos apstākļus kopumā, tiesa secinājusi, ka transportlīdzekļa vadītāja /pers. D/ rīcība vērtējama kā nepakļaušanās atkārtotai un vairākkārtīgai policijas darbinieku prasībai apturēt transportlīdzekli (bēgšana).

Tiesa kritiski vērtējusi pie administratīvās atbildības saucamās personas paskaidrojumus un liecinieka /pers. I/ liecības, ka pretēji ziņojumā norādītajam, policijas darbinieki nav devuši rīkojumu apturēt transportlīdzekli nedz ar zižļa, nedz ar

skaļruņa palīdzību, turklāt policijas darbinieku dienesta automašīna nav tuvojusies automašīnai Audi pie Ozolciema ielas krustojuma ar Līvciema ielu. Minētās liecības neapstiprinās ar pārējiem lietas materiāliem, proti, ziņām, kas izriet no 2016.gada 13.janvāra policijas darbinieka /pers. G/ ziņojuma un policijas darbinieku /pers. G/ un /pers. H/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām.

Šādas liecības, tāpat kā liecības, ka pēc transportlīdzekļa apturēšanas /pers. I/ bēga tāpēc, ka nobijies no tā, ka policijas darbiniekus ir izsaukusi viņa māte, bet /pers. D/ – sākotnēji tāpēc, lai apstādinātu /pers. I/, bet pēc tam – jo nobijies, saprotot, ka skrēja prom no policijas darbiniekiem, no /pers. D/ puses tiesa vērtē kā aizstāvības pozīciju, savukārt liecinieks /pers. I/ šādas liecības tiesas ieskatā sniedz ar nolūku palīdzēt /pers. D/ izvairīties no administratīvās atbildības, jo, kā abi norādījuši tiesas sēdē, /pers. D/ ir liecinieka /pers. I/ brāļa labs draugs.

Tiesa nav piekritusi arī /pers. D/ aizstāves tiesas sēdē norādītajam, ka policijas darbinieku /pers. D/ izteiktais mutiskais brīdinājums apstāties nemaz nav noticis tā iemesla dēļ, ka ziņojumā atspoguļotā tā notikšanas vieta ir neticama un neiespējama, proti, Līvciema ielai nav krustojuma ar Ozolciema ielu, kā arī ziņojumā un lietā liecinošo personu liecībās ir aprakstīti dažādi maršruti.

Kā redzams no lietas materiālos esošās fototabulas 7.lapas otrā zīmējuma, no Rīgas pilsētas kartes, kas iegūta no mājas lapas https://www.google.lv/maps, nav iespējas viennozīmīgi noteikt, vai Līvciema iela turpinās arī pēc tās krustojuma ar Jāņa Čakstes gatvi un pāriet T veida krustojumā ar Ozolciema ielu, vai arī tā nemaz nekrustojas ar Jāņa Čakstes gatvi, kas savukārt turpinās līdz T veida krustojumam ar Ozolciema ielu, jo minētajā avotā nav norādīts ielas nosaukums posmā no Līvciema ielas līdz Ozolciema ielai.

Tiesa ņēmusi vērā arī to, ka fototabula lietas materiāliem tika pievienota jau pēc liecinieku /pers. G/ un /pers. H/ nopratināšanas tiesā, tādā veidā izslēdzot iespēju minēto liecinieku liecības pārbaudīt kopsakarā ar šo pierādījumu.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskatījusi, ka policijas darbiniekam /pers. G/ pastāvēja pamats ziņojumā norādīt, ka /pers. D/ transportlīdzeklis tika panākts tieši Līvciema ielas krustojumā ar Ozolciema ielu. Tādējādi nepamatots ir aizstāves secinājums, ka ziņojumā norādītā vieta, kurā policijas darbinieki ir panākuši automašīnu Audi, nemaz neeksistē, vai policijas darbinieks ziņojumā ir aprakstījis citu maršrutu.

Turklāt no ziņojuma izriet, ka sākotnēji rīkojumu apstāties ar skaļruņa palīdzību policijas darbinieki ir devuši pirms /pers. D/ transportlīdzeklis tika panākts un pirms strīdus vietas, savukārt pie Ozolciema un Līvciema ielu krustojuma policijas darbinieki panākuši /pers. D/ transportlīdzekli, atrodoties tam blakus, bet pie administratīvās atbildības saucamā persona paskatījusies policijas darbinieku virzienā un turpinājusi uzņemt ātrumu, uz vairākkārtējiem rīkojumiem apstāties nereaģēja.

Nepamatots tiesas ieskatā ir arī pie administratīvās atbildības tiesas sēdē norādītais apgalvojums, ka attālums no Kazdandas ielas zemes ceļa beigām līdz Valdeķu ielai ir tik neliels, ka policijas darbinieki nemaz nevarējuši viņu panākt un paspēt dot norādījumus ar skaļruni, kā arī viņš to paveica 15 sekundēs, jo no publiski pieejamas Rīgas pilsētas kartes tajā pašā avotā, kuru izmantojuši pie administratīvās atbildības saucama persona un tās aizstāve, sagatavojot lietas materiāliem pievienoto fototabulu, redzams, ka attālums no Kazdandas ielas zemes ceļa beigām līdz Valdeķu ielai ir 1,5 km un to ir iespējams paveikt, braucot ar transportlīdzekli, 3 minūtēs, ja nav sastrēgumu.

Turklāt tiesa kritiski vērtējusi /pers. D/ paskaidrojumus un liecinieka /pers. I/ liecības par to, ka pret pie administratīvās atbildības saucamo personu aizturēšanas laikā tika pielietots fizisks spēks un speciālie līdzekļi, tas ir, roku dzelži, jo minētās liecības neapstiprinās nedz ar 2016.gada 13.janvāra policijas darbinieka /pers. G/ ziņojumu, kurā tieši norādīts, ka fizisks spēks un speciālie līdzekļi netika pielietoti, nedz ar policijas darbinieku /pers. G/, /pers. H/ un /pers. F/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām.

Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (Sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedums lietā Nr.666-05/5).

Ja pieteicējs iestādes apgalvojumus uzskata par nepamatotiem, viņam ir jāiesniedz pierādījumi, kas apliecina pretējo. Personai savu iespēju robežās ir jāpiedalās pierādījumu savākšanā, it īpaši, ja persona vēlas pierādīt apstākļus, kurus tikai viņa pati var apliecināt (Sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 20.janvāra lēmumu lietā Nr.SKA-133/2009).

Administratīvā apgabaltiesa 2013.gada 23.aprīļa spriedumā lietā Nr.A42919409 norāda, kā to šobrīd noteic LAPK 243.panta ceturtā daļa, pēc kuras tiesai jāvadās, novērtējot lietā esošos pierādījumus, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Vērtējot policijas darbinieka sastādītajā ziņojumā un administratīvā pārkāpuma protokolā aprakstītos pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, kā arī liecinieku /pers. G/, /pers. H/ un /pers. F/ tiesas sēdē sniegtās liecības, tiesa nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu /pers. D/, un atzīst, ka lietā nav nekādu ziņu, ka policijas darbinieki, aprakstot pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, būtu neobjektīvi, nekompetenti vai jebkādu iemeslu dēļ ieinteresēti /pers. D/ nelabvēlīga lēmuma pieņemšanā. Ņemot vērā apstākli, ka policijas darbinieki tieši nav ieinteresēti lietas iznākumā, tiesa secinājusi, ka policijas darbiniekam nav iemeslu sniegt nepatiesas ziņas, izprotot, ka par to var draudēt tiesību aktos paredzētā atbildība.

Savukārt liecinieku /pers. G/ un /pers. H/ liecībās esošas pretrunas par to, kas bija par iemeslu automašīnas Audi

apturēšanai pretī Valdeķu ielas namam Nr.67, tas ir, liecinieks /pers. G/ norādīja, ka /pers. D/ iebraucis grāvī, savukārt liecinieks /pers. H/ – ka /pers. D/ iebraucis sniega kupenā, tiesa vērtē kā nebūtiskas, kas nekādā veidā neietekmē paša pārkāpuma faktu.

Tiesa uzskatījusi, ka šajā lietā ir ievēroti visi personu tiesību aizsargājošie principi, tai skaitā nevainīguma prezumpcija.

Tiesa atzinusi, ka /pers. D/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā, ir pierādīta pilnībā ar šādiem pierādījumiem: ar liecinieku /pers. G/, /pers. H/ un /pers. F/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām; ar administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC207678 fiksētajām ziņām par pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem (lietas 5.lapa); ar 2016.gada 13.janvāra policijas darbinieka /pers. G/ ziņojumu, no kura izriet, ka 2015.gada 13.janvārī, patrulējot kopā ar seržantu /pers. H/ Zemgales iecirkņa teritoriju, 500 m no nama Nr.56 k-1 Ozolciema ielā Kazdangas ielas virzienā pamanīja Audi A6, valsts numura zīme /TL numurs/. Izkāpjot no dienesta automašīnas ar apgaismotu zizli transportlīdzeklim tika dots rīkojums apstāties, uz ko vadītājs nereaģēja. Uzsākot automašīnas vajāšanu ieslēgtas zilās bākugunis ar skaņas signālu un pa mikrofonu lūgts Audi vadītāju apstāties, bet vadītājs nepakļāvās un turpināja palielināt ātrumu. Pie Ozolciema ielas krustojuma ar Līvciema ielu automašīna tika panākta, atrodoties tai blakus, bet vadītājs paskatījās policijas darbinieku virzienā un turpināja uzņemt ātrumu, nereaģēja uz vairakkārt izteiktu aicinājumu apstāties un turpināja kustību pa Ozolciema ielu Valdeķu ielas virzienā. Pie nama Nr.67 Valdeķu ielā, automašīnai saslīdot, vadītājs to nesavaldīja un uzbrauca uz pretējās joslas apmales, vairs nespējot turpināt kustību. Divi vīrieši, izlecot no Audi automašīnas, sāka bēgt, pasažieris aizskrēja Valdeķu ielas virzienā, kur pie nama Nr.61 plkst.01.26 tika aizturēts, savukārt vadītājs – Ozolciema ielas virzienā, kur pie nama Nr.32 k-4 plkst.01.32 tika aizturēts. Personas no redzesloka vajāšanas laikā netika izlaistas. Noskaidrots, ka pasažieris ir /pers. I/, bet vadītājs – /pers. D/. Fizisks spēks un speciālie līdzekļi netika pielietoti. Ierodoties Ceļu policijas ekipāžai, tika konstatēts, ka valsts numura zīme /TL numurs/ neatbilst Audi automašīnai, bet salonā uz aizmugurējā krēsla atradās valsts numura zīme /TL numurs/, kas atbilst minētajai tumšas krāsas Audi A6 markas automašīnai. Audi A6 un tās vadītājs tika nodoti Ceļu policijas darbinieku rīcībā (lietas 8.lapa) un pārējiem lietas materiāliem, kas atbilst LAPK prasībām un tiesai nav pamats tos apšaubīt.

Sakarā ar /pers. D/ aizstāves tiesas sēdē norādīto, ka lietā nav iegūts videoieraksts no dienesta automašīnas videoreģistratora, kas apstiprinātu policijas darbinieku liecībās un ziņojumā sniegto ziņu patiesumu, tiesa atzinusi, ka šāda pierādījuma iegūšana konkrētajā lietā nav bijusi iespējama, jo no Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes 2016.gada 25.februāra atbildes uz tiesas pieprasījumu redzams, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljonam nodotie dienesta transportlīdzekļi ar videoieraksta iekārtām nav aprīkoti, kā arī video reģistratora ierīce dienesta pienākumu pildīšanai Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona 8.rotas kārtībniekam /pers. G/ 2016.gada 13.janvārī netika izsniegta (lietas 57.lapa).

Savukārt sakarā ar pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesas sēdē norādīto argumentu, ka administratīvā lietvedība izbeidzama tāpēc, ka patlaban ir stājies spēkā un izpildīts lēmums, kas pieņemts sakarā ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF653979. No protokola nepārprotami redzams, ka /pers. D/ sodīts tai skaitā par LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, tiesa atzinusi, ka saskaņā ar LAPK 248.pantu protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai.

Tiesu praksē ir atzīts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveida fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnējā apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcijas, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu lietā, izvērtē, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības, savukārt, no otrās puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu.

Tādējādi administratīvā pārkāpuma protokolā ietvertajiem apstākļiem ir jābūt norādītiem tiktāl, lai tie atspoguļotu pārkāpuma juridisko kvalifikāciju un dotu iespēju personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, zināt, par kādu darbību izdarīšanu tā tiek saukta pie administratīvās atbildības, lai tā varētu realizēt savas aizstāvības tiesības.

Iepazīstoties ar lietas materiālos esošajiem administratīvā pārkāpuma protokoliem Nr.PF653979 un Nr.PC207678, secināms, ka protokolā Nr.PF653979 norādīta pārkāpumu būtība (izdarīšanas apstākļi), kas atbilst LAPK 149.^{25}panta ceturtajai daļai, 149.^{24}panta pirmajai daļai, 149.^{5}panta piektajai daļai un 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktam, savukārt protokolā Nr.PC207678 norādīta pārkāpumu būtība (izdarīšanas apstākļi), kas atbilst LAPK 149.^{5}panta piektajai daļai un 149.^{25}panta ceturtajai daļai.

Kā tiesas sēdē liecināja liecinieks /pers. F/, kurš ir abu minēto protokolu sastādītājs, ņemot vērā to, ka tika konstatēts, k a /pers. D/ gan vairakkārt nepakļāvās policijas darbinieku prasībai apturēt transportlīdzekli, gan izdarīja citus administratīvos pārkāpumus, tika sastādīti divi administratīvo pārkāpumu protokoli. Par pārkāpumiem, kuru izskatīšana bija liecinieka kompetencē, /pers. F/ pieņēma lēmumu uz vietas, uzliekot naudas sodu. Savukārt otrs administratīvais protokols tika sastādīts par nepakļaušanos policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli. Pie administratīvās atbildības saucamā persona piedalījusies abu minēto protokolu sastādīšanā, izlasījusi un parakstījusi tos, kā arī tai bija izskaidrots, ka viens administratīvais protokols tiks nosūtīts tiesai, bet otrs – tiks izskatīts uz vietas. Komunikācija ar /pers. D/ notika viņam saprotamā krievu valodā. Viņam tika izskaidrotas tiesības un pienākumi, kas norādīti arī protokolu otrajā

pusē. Liecinieks uzsver, ka viņam ir zināms, kādu tieši jautājumu izlemšana atrodas viņa kompetencē, un kādu – tiesas kompetencē. Paskaidroja, ka administratīvā pārkāpuma izskatīšana par braukšanu ar transportlīdzekli, kura numura zīmes neatbilst attiecīgajam transportlīdzeklim, nav tiesas kompetencē, taču noguruma dēļ liecinieks minēto administratīvo pārkāpumu automātiski pārrakstīja protokolā, kas nosūtīts tiesai. Par pārkāpumiem, kas fiksēti administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF653979 un Nr.PC207678 Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksā ir paredzēti dažādi sodu veidi, proti, par protokolā Nr.PC207678 norādītajiem pārkāpumiem – arests, naudas sods, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana, bet par protokolā Nr.PF653979 – citi soda veidi. Abi protokoli sastādīti, pamatojoties uz policijas darbinieka ziņojumu, norādot to sastādīšanas laikus. To, ka /pers. D/ rīcībā esošā protokola kopijā nav norādīts, pamatojoties uz ko ir sastādīts šīs administratīvā pārkāpuma protokols, liecinieks izskaidro ar to, ka vārdi: „Patruļpolicijas darbinieku ziņojuma pamata" nav pārkopējušies no protokola oriģināla.

Minētās liecinieka /pers. F/ liecības tiesa atzinusi par ticamām, jo tās apstiprinās gan ar lietas materiālos esošajiem administratīvā pārkāpuma protokoliem Nr.PF653979 un Nr.PC207678, gan ar paša /pers. D/ paskaidrojumiem.

Abi protokoli ir sastādīti administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā un personas, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, klātbūtnē, abus protokolus /pers. D/ ir parakstījis un nav norādījis, ka viņam nav saprotams to saturs vai pārkāpumu būtība, turklāt pie administratīvās atbildības saucamā persona tiesā apstiprinājusi, ka policijas darbinieks tai izskaidrojis, ka viens protokols tiks izskatīts uz vietas, bet otrs – tiks nosūtīts tiesai.

Tādējādi, ņemot vērā to, ka administratīvā pārkāpuma protokoli Nr.PF653979 un Nr.PC207678 tika sastādīti notikuma vietā, klātesot personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, secināms, ka /pers. D/ bija saprotams, par kādu administratīvo pārkāpumu izdarīšanu viņš tiek saukts pie administratīvās atbildības un varēja realizēt aizstāvības tiesības.

Pretēji aizstāves paustajam viedoklim, tiesa uzskatījusi, ka nepastāv pamats secinājumam, ka par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, /pers. D/ jau ir sodīts protokola Nr.PF653979 ietvaros ar naudas sodu EUR 100 apmērā. Kaut gan minētajā protokolā ir norādīta arī LAPK $149.^5$panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma būtība, tā tekstā nepārprotami norādīts: „vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli, par ko sastādīts protokols PC207678". Turklāt, kā pamatoti norādījis liecinieks /pers. F/, par administratīvā pārkāpuma protokolos Nr.PF653979 un Nr.PC207678 paredzētajiem pārkāpumiem LAPK ir noteikti dažādi soda veidi, proti, par LAPK $149.^{25}$panta ceturtajā daļā, $149.^{24}$panta pirmajā daļā, $149.^4$panta pirmās daļas 1.punktā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem attiecīgo pantu sankcijā ir noteikts brīdinājums vai naudas sods, bet par LAPK $149.^5$panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu – arests, naudas sods un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana.

Minētais ieraksts administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF653979 apgāž arī /pers. D/ tiesas sēdē sniegtajos paskaidrojumus norādīto apgalvojumu, ka protokols Nr.PC207678 tika sastādīts tikai tāpēc, ka policijas darbinieki, konstatējot to, ka viņu dienesta transportlīdzeklis guva bojājumus un nevar braukt, palikuši dusmīgi un vēlējušies atriebties, jo pēc protokola Nr.PF653979 sastādīšanas viņam, pie administratīvās atbildības saucamajai personai, tika atļauts iet prom.

/pers. D/ nav noliedzis, ka abos protokols atspoguļotais to sastādīšanas laiks atbilst patiesībai, proti, abi protokoli ir sastādīti ar laika starpību piecas minūtes. Gadījumā, ja /pers. D/ versija par otrā protokola tapšanas apstākļiem atbilstu patiesībai, un policijas darbiniekiem sākotnēji nav bijis nodoms sastādīt divus protokolus, tiesai nav saprotams tas fakts, kāpēc protokolā Nr.PF653979, kas sastādīts ātrāk, ir ietverta norāde, ka par to, ka transportlīdzekļa vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli, ir sastādīts protokols Nr.PC207678.

Pārējos /pers. D/ un viņa aizstāves argumentus tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu, kā arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (Sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v. The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (Sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā 10153/82 Austria).

Uzliekot sodu, tiesa ņēmusi vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tiesa norādījusi, ka izdarītais pārkāpums apdraud drošību ceļu satiksmē. Par /pers. D/ personību no lietas materiāliem un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem noskaidrots, ka viņa deklarētā dzīvesvieta ir /adrese/, strādā SIA /Nosaukums A/ par bārmeni, gūst ikmēneša ienākumus EUR 500-600 pēc nodokļu nomaksas, neprecējies, apgādībā esošu personu nav, agrāk administratīvi sodīts.

Atbilstoši LAPK 33.pantam un 34.pantam /pers. D/ atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatēja. Tāpat arī tiesa nekonstatēja LAPK 31.panta otrajā daļā paredzētos apstākļus, kas liegtu /pers. D/ piemērot administratīvo arestu.

Ņemot vērā pārkāpuma raksturu, /pers. D/ personību raksturojošās ziņas, administratīvā soda mērķi, tiesa uzskatījusi, ka /pers. D/ nosakāms $149.^5$panta piektajā daļas sankcijā paredzētais minimālais sods.

[3] Par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas spriedumu /pers. D/ aizstāve zvērināta advokāte I.Lauce iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz izbeigt administratīvo lietvedību šajā lietā, jo /pers. D/ nav vainīgs pārkāpumā, par kuru ir sodīts.

Uzskata, ka spriedums ir atceļams kā prettiesisks un nepamatots, jo

1) par to pašu faktu attiecībā uz /pers. D/ ir stājies spēkā un izpildīts policijas amatpersonas lēmums par administratīvā soda uzlikšanu.

2) Šajā lietā tiesa ir taisījusi spriedumu, atzīstot /pers. D/ par vainīgu pārkāpumā, kura būtība protokolā atainota atšķirīgi no LAPK149^{5}.panta piektās daļas dispozīcijas, kā arī tikai par vienu no administratīvajiem pārkāpumiem, kuri norādīti protokolā nr.PC207678, ignorējot LAPK 248.pantā noteikto.

3) tiesas izmeklēšanā /pers. D/ vaina viņam inkriminētajā nodarījumā nav pierādīta.

Sūdzībā norāda, ka patlaban ir stājies spēkā lēmums, kurš tika pieņemts, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu PF 653979. Protokols ir sastādīts 2016.gada 13.janvārī plkst.02:30 (agrāk par protokolu, kurš atrodas izskatāmajā lietā), un tajā ir norādīta sekojoša izdarīto pārkāpumu būtība: „2016.gada 13.janvārī plkst.01:20 Rīgā /pers. D/ vadīja transportlīdzekli Audi reģistrācijas nr./TL numurs/ uz kura bija uzstādītas numura zīmes /TL numurs/, kas neatbilst dotajam transportlīdzeklim, kā arī transportlīdzeklim nav noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate, kā arī vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli, par ko sastādīts protokols PC207678, kā arī nebija klāt transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Vadīja transportlīdzekli no Kazdangas ielas puses Valdeķu ielas virzienā pa Ozolciema ielu. Atbildība par pārkāpumu (-iem) paredzēta LAPK 149.^{25} panta ceturtajā daļā; 149.^{24} panta pirmajā daļā; 149.^{5} panta piektajā daļā; 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktā.” Protokolā norādīts, ka pamatojoties uz iepriekšminēto ir nolemts uzlikt naudas sodu 100 euro apmērā. Lēmums nav pārsūdzēts likumā paredzētajā termiņā -10 darba dienās pēc tā paziņošanas, tātad stājies spēkā. Lēmums ir izpildīts, jo sods ir samaksāts, par ko pierādījumi tika iesniegti tiesas sēdē un pievienoti lietas materiāliem.

Policijas darbinieki ir sastādījuši protokolu Nr.PF653979, kurā ir norādījuši visu izdarīto pārkāpumu būtību un izdarīšanas apstākļus, kā arī normatīvo aktu un normas, kas paredz atbildību par šiem pārkāpumiem, neaizmirstot atzīmēt pat to, ka ir atbildību pastiprinošs apstāklis.

Neraugoties uz to, ka lēmumu par LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu ir pieņēmusi institūcija, kuras kompetencē nav šī pārkāpuma izskatīšana, pats par sevi šis apstāklis nepadara lēmumu par nepieņemtu un juridiski nesaistošu, kamēr nav likumā noteiktā kārtībā atcelts. Dubulta sodīšana par vienu un to pašu pārkāpumu likumā nav paredzēta, bet tiesa šo apstākli nav ņēmusi vērā.

Administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC207678 ir fiksēts šāds pārkāpums: /pers. D/ vadīja transportlīdzekli Audi reģistrācijas Nr./TL numurs/ pa Ozolciema ielu no Kazdangas ielas puses Valdeķu ielas virzienā uz kura bija uzstādītas numura zīmes /TL numurs/, kas neatbilst dotajam transportlīdzeklim, kā arī transportlīdzekļa vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli. Atbildība par pārkāpumu (-iem) paredzēta LAPK 149^{5}.panta piektajā daļā. ”.

Atbilstoši LAPK 248.panta prasībām administratīvā pārkāpuma protokolā jābūt norādītai izdarītā pārkāpuma būtībai. Tas nozīmē, ka pārkāpumam protokolā jābūt definētam tieši tā, kā tas definēts atbilstošajā LAPK pantā, proti: „Par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus ”.

Tiesa nepamatoti neņēma vērā to, ka saskaņā ar protokolu /pers. D/ pārkāpums daļā par nepakļaušanos prasībai apturēt transportlīdzekli ir formulēts neatbilstoši panta dispozīcijai un tiek papildināts ar pārkāpuma aprakstu, kurš nav paredzēts šajā likuma normā.

Šeit būtu bijis jāņem vērā Satversmes tiesas atzinums, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izpratnē (Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001 - 17 - 0106 6.1.punkts), bet konvencijas 6.panta 3.a.punktā ir paredzētas personas tiesības: ikvienam, kas tiek apsūdzēts noziegumā, ir sekojošs tiesību minimums: tikt nekavējoties informētam, viņam saprotamā valodā un detalizēti, par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu.

Pie apstākļiem, kad saskaņā ar administratīvā pārkāpuma protokolu persona tiek saukta pie atbildības ar noteiktu formulējumu, bet tiesa taisa spriedumu par atšķirīgi formulētu pārkāpumu, šis svarīgais tiesību minimums /pers. D/ nepamatoti ir ticis liegts.

Tiesas izmeklēšanā ārpus saprātīgām šaubām nav pierādīta /pers. D/ vaina pārkāpumā, par kuru viņš ir sodīts. Tiesa nav pienācīgi vērtējusi policijas darbinieku liecību atbilstību faktiskajiem apstākļiem, kā arī to, ka policijas darbinieki, kuri apgalvoja, ka ir devuši /pers. D/ rīkojumu apstāties, liecināja, ka uz šī rīkojuma brīdi nekas autovadītāja darbībās neliecināja par prettiesiskām darbībām vai likuma pārkāpumu. Policijas darbinieki nespēja pamatot ar likuma normām, kādēļ bija nepieciešams apturēt transporta līdzekli, viņi atsaucās uz savām sajūtām, pieredzi un intuīciju.

[4] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumiem, Krimināllietu tiesas kolēģija secina, ka ir pamats apelācijas sūdzības izskatīšanai rakstveida procesā.

M o t ī v u d a ļ a

[5] Saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a” nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

[6] Izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. D/ aizstāves iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2016.gada 29.aprīļa spriedums atstājams negrozīts.

[7] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnese ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar ko apelācijas instances tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{22}pantu, 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam, sprieduma argumentācijai un uzskata, ka izvērstāks argumentu izklāsts apelācijas instances tiesas spriedumā nav nepieciešams.

[8] Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā. Iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa konstatē, ka tie jau ir vērtēti, izskatot lietu pēc būtības pirmās instances tiesā.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi atzinusi, ka nepastāv pamats secinājumam, ka par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, /pers. D/ jau ir sodīts protokola Nr.PF653979 ietvaros ar naudas sodu EUR 100 apmērā. Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka kaut gan minētajā protokolā ir norādīta arī LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma būtība, tā tekstā nepārprotami norādīts: "vadītājs nepakļāvās policijas darbinieku atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli, par ko sastādīts protokols PC207678", turklāt par administratīvā pārkāpuma protokolos Nr.PF653979 un Nr.PC207678 paredzētajiem pārkāpumiem LAPK ir noteikti dažādi soda veidi proti, par LAPK 149.^{25}panta ceturtajā daļā, 149.^{24}panta pirmajā daļā, 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem attiecīgo pantu sankcijā ir noteikts brīdinājums vai naudas sods, bet par LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu – arests, naudas sods un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana. No administratīvā pārkāpuma protokola Nr. PF 653979, ar kuru /pers. D/ piemērots naudas sods EUR 100 apmērā, ir nepārprotami secināms, ka viņam ar šo protokolu sods par LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu nav piemērots.

Tie apstākļi, ka administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PF 653979 norādīts, ka atbildība par pārkāpumiem paredzēta, tostarp, LAPK 149.^{5}panta piektajā daļā, un, ka administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC 207678 pārkāpums par nepakļaušanos prasībai apturēt transportlīdzekli ir papildināts ar administratīvā pārkāpuma aprakstu, par kura izdarīšanu /pers. D/ sodīts ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PF 653979, apelācijas instances tiesas ieskatā nav atzīstami par tādiem procesuāliem pārkāpumiem, kas būtu par pamatu tiesas sprieduma atcelšanai.

Tāpat apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinājumiem, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona 8.rotas kārtībnieki 2016.gada 13.janvārī ir bijuši pilnvaroti apturēt /pers. D/ vadīto transportlīdzekli, pamatojoties uz likuma "Par policiju" 12.panta pirmās daļas 20.punktu.

Nevienu citu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem vai tiesiskajiem pārkāpuma apstākļiem, ko nebūtu vērtējusi pirmās instances tiesa, un kas būtu par pamatu sprieduma atcelšanai, sūdzības iesniedzēja nav norādījusi.

[9] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, atzīstami par ticamiem un pieļaujamiem, lai secinātu, ka /pers. D/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{5}.panta piektajā daļā.

Tāpat apelācijas instances tiesa atzīst, ka /pers. D/ sods ir noteikts tiesiski un pamatoti un ir atbilstošs LAPK 149.^{5}panta piektās daļas sankcijā noteiktajam.

[10] Ievērojot iepriekš izklāstīto, apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība, ir noraidāma kā nepamatota.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 29.aprīļa spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ aizstāves zvērinātas advokātes Ingas Lauces apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sagatavošanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2016.gada 19.augusts.

Tiesnese I.Jansone
Tiesnese L.Kuzmane
Tiesnese Ā.Ždanova